

Kulttuuri- ja käsityökylähanke

Tällä tiedotteella on tarkoitus herättää periaatteellinen keskustelu kohdealueen ja sen ympäristön mahdollisuuksista kehittyä edelleen ympärivuotiseksi matkailualan veturiksi maakunnassaan.

Tässä esiteltäviä tietoja on kerätty viimeisen neljän vuoden aikana. Niiden suoraan mallintaminen ei joka suhteessa välttämättä toimi, vaan keskustelun aikana tulee eri sovellutuksia punnita, lähtökohdat määritellä, selvittää mitkä tahot ovat valmiita sitoutumaan hankkeeseen ja miten, mitkä resurssit ovat luontaisesti käytettävissä jne.

Tämän talon on rakentanut valokuvaaja Simon Dale. Talo on rakennettu EU:n kestävän kehityksen määritysten mukaan. Siinä on käytetty lähinnä luonnon omia materiaaleja; kiviä, harvennuspuuta ja olkipaaleja.

Talon pinta-ala on noin 70 neliometriä ja sen rakentamiskustannus oli n. 5.000 €. Oman työn osuus on huomattava, eli kaikki tehtiin käsin. Rakennusprojekti kesti 18 kuukautta.

Kokonaisuus on tässä esitetty melko vapaamuotoisesti, koska tarkoitus on saada aikaan keskustelua.

Toteutuksen päämäärä:

- Kerätä osaaminen yhteen paikkaan, jolloin siitä tulee tarpeeksi vetovoimainen ja näin saadaan aikaan riittävä kiinnostus.
- Luoda ympärivuotista taloudellista aktiviteettia mahdollisimman pienillä uusinvestoinneilla.

- Matkailun markkinointi, matkailupakettien edelleen kehittäminen ja yhteen nivouttaminen.
- Tuottaa omaleimainen idea eikä matkia muita.

Yleiset ongelmat matkailussa tämän päivän Suomessa:

- Toiminta hajallaan, yhteismarkkinointi olematonta, kotipaikkasokeus, eli ei nähdä asioita/mahdollisuuksia niinkuin potentiaalinen asiakas ne näkee.
- Muutaman kuukauden huippukausi, muu aika yhtä odottelua.
- Käsityöläisillä ja osaajilla vaikeuksia saada kontakti mahdollisiin asiakkaisiinsa.
- Ei käytetä hyväkseen kaikkia tietotekniikan lähes ilmaisia ja rajattomia mahdollisuuksia.
- Useat matkailu-yritykset hinnoittelevat itsensä ulos, "koska sesonki on niin lyhyt", tai vastaavasti nojautuvat 'halpaan' opiskelijatyövoimaan ja joutuvat sulkemaan ovensa kun opinnot taas alkavat.
- "Huono kesä", siis sateinen kesä, antaa huonon tuloksen.

Muuta:

- Missä matkailu on menestynyt, se on melkein pä poikkeuksetta keskittynyt. (Linnanmäki, Joulupukinmaa, erilaiset 'Landiat' jne.)
- Useat, jopa menestyneet hankeet, eivät erikoisluonteensa vuoksi toimi ympärivuotisesti. (Linnanmäki, Joulupukinmaa, erilaiset 'Landiat' jne.) Toisaalta on niitä, jotka ovat onnistuneet myymään lähes kaikkia vuodenaikoja. (Muumimaa, Särkänniemen planetaario ja akvaario, jne.)

- Sitten on niitä toimintoja joita ei tarvitse suuremmin markkinoida eikä keskittää => Vapaa-ajankalastus saaristossa. Mutta yleensä tällaisesta ei kukaan saa leipääkään. Kalavaleet toimivat viidakkorumpuna, eli markkinoijana, kalastajalla on kaikki valmiina, kaupungista ostamaansa lenkkimakkaraa myöten.

Huomaa pikku-hobbiitti juoksemassa makuuhuoneesta äidin luokse keittiöön.

Keinot välttää "karikot", tehdä kaikki ylläoleva "oikein", paikallisin ehdoin ja pienin investoinein.

Perustetaan paikallinen yhdistys tai osuuskunta, jossa aivan kaikki asiat otetaan esiin, keskustellaan ja päätetään. Tässä siihen viitataan myöhemmin sanalla 'yhteisö'.

Mitä matkailija haluaa?

Kaikki matkailijat haluavat majoittua "lähelle" sitä mitä he ovat tulleet kokemaan, harrastamaan ja näkemään.

Kaupunkilaisperhe:

- aktiiviloman
- paikan jossa kauhukakarot saa touhuta vapaasti, saa paljon virikkeitä ja tekemistä ilman että vanhempien pitää 'keksiä kaikki tekeminen heidän puolestaan'. Lapset nukahtavat jo autoon ennenkuin päästään takaisin majoituspaikkaan.
- hetken yhteistä rauhaa/yhteistä tekemistä
- vastinetta rahalle

Yritys:

- tarjota heidän vierailleen, asiakkailleen, henkilökunnalleen, jotakin erikoista, joka ei kuitenkaan maksa liikaa.

Ulkomaalainen matkailija:

- Opastausta ja tietoa omalla kielellään. Usein kulttuurimatkailijat jäävät kokonaan paitsi kaikesta.

Ryhmät:

- Ruokailua, ohjelmaa ja näkemistä.

Muut; nuoret, lapsettomat, työmatkalaiset, jopa paikallinen mökkikansa:

- Osia kaikesta ylläolevasta.

Mitä yhteisön tulee tehdä:

- Luoda erikoinen kylä, käsityöläiskylä. Rakentaa kylä kierrätettävistä ja uusiutuvista materiaaleista. [Taloudellisuus-painotteinen rakentamistapa jossa kaikki tuotetaan paikallisesti.]

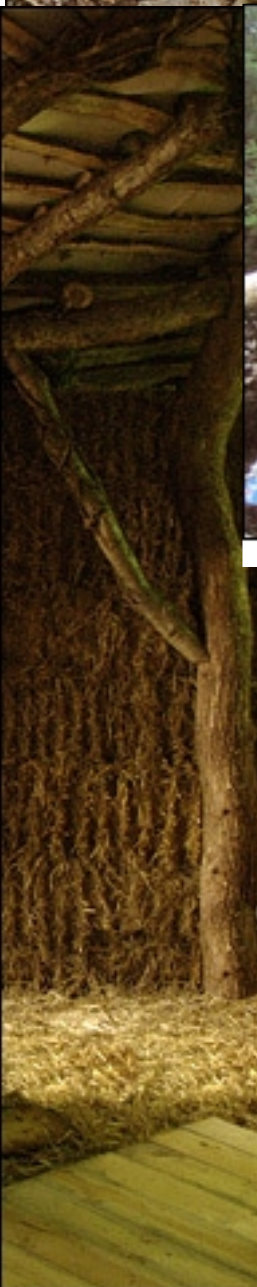

- Kerätä kaikki paikalliset käsityöläiset yhteiseen kylään.
- Antaa käsityöläisille mahdollisuus tehdä työtään, luoda maksullisia kursseja asiasta/alasta kiinnostuneille, sekä antaa heille ympärivuotinen myyntipaikka "vuokratta".
- Luoda kosketuspinta viljelijäväestön ja asiakkaiden/matkailijoiden välille. [Lauantaimarkkinat jossa myydään paikallisesti tuotettuja ruoka-aineita.]
- Luoda edullisia kokonaispaketteja. (Edullinen ei tässä ole välttämättä sama kuin halpa.)
- Koordinoida maakunnan matkailuyritysten markkinointia.

Katettu yleistila on syksyisin helppo lasittaa käytetyin ikkunoin ja saada aikaan opetustiloja.

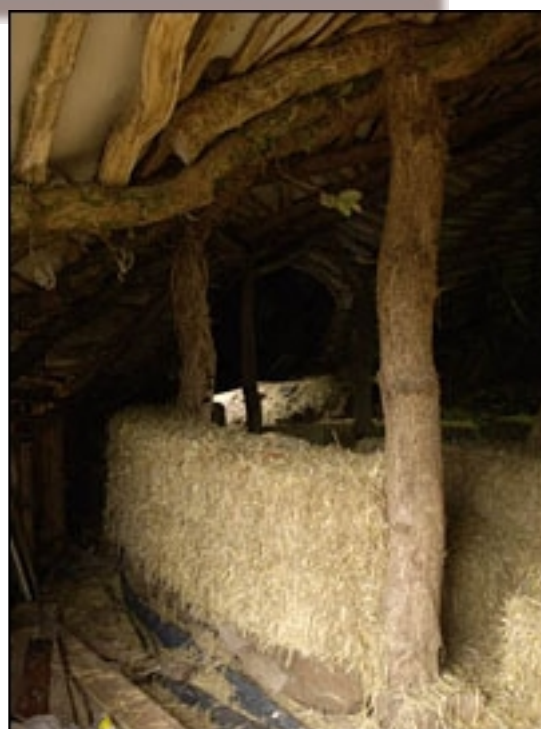
- Luoda kursseja myös sisätiloissa aikuisille, nuorille ja lapsille. [Ympärivuotinen "Sadepäivänäkin on tekemistä-takuu"]
- Tiedottaa kaikesta netissä 4 - 5 kielellä.

- Pitää yllä netissä "lennunpöntökameroita", joista voi seurata päivittäisiä toimintoja, kurseja, olkipaalirakentamista, savella rappaamista jne.

Otsikolla:

"Sinun pitäisi olla täällä!"

- Julkaista omaa monikielistä netti-lehteä yhteistyössä paikallisten tiedottajien kanssa. [Tällainen on jo piironkilaatikossa.]
- Antaa aineistoa mahdollisille paikalliselle dokumentoijalle.
- Antaa mahdollisuus paikalliselle kansalaisopistolle puitteisiin jossa voivat toimia edullisesti.

Tero Syvänen, (joka on myös valmis muuttamaan paikkakunnalle), ja allekirjoittanut on kehittänyt ilmaisen ohjelman nettiin, jolla voidaan opiskella eri kieliä ilmaiseksi.

Ohjelma on testivaiheessa ja se toimii siten, että kun klikkat jotakin kuvaa, kuulet kuvan alla olevan lauseen äännettynä.

Testiohjelma löytyy osoitteesta: <http://lingvox.com/>

- Tuottaa matkailuyrittäjille mahdollisuus opiskella keskeisimmät lauserakenteet useammalla kielellä.

[Olemme jo luoneet rungon nettiin ja tämä luo paljon hyviä harrastusmahdollisuuksia paikallisille nuorille (ja vähän vanhemmille); valokuvaajille, käsikirjoitusten tekijöille, ääni-tekniikoille, kotisivunikkareille jne.

Siis "Opimme yhdessä"-periaatteella jokainen voi oppia uutta.]

- Luoda puitteet yhteisölle jossa toimii sitoutuneita paikallisvoimia.

- Hoitaa Peikko-/Satumetsää siten että se soveltuu lapsille.

Mitä tarvitsemme?

- Sitoutuneita paikallisia tekijöitä.
- Metsää (kunnalta jonka omistuksessa se säilyy), kumpuileva, vaihtelevaa maastoa, hiekkaa ja kiviä, vesistö
- kestävä pohja (johon rakennetaan parkkipaikka)
- Tie, sähkö ja internet.
- EU-rahoitusta
- Kustannuslaskelmat (kun tiedetään tarkalleen mitä halutaan)
- Yhteisön hyväksymiä pitkän aikavälin suunnitelmia
- Paikallisten majoitusyrittäjien tarjoamaa ympärivuotista majoituskapasiteettia matkailijoille
- Käsiyöläisiä ja perinnetietoutta, puu- ja metalliosaamista

Oli luonnon omista materiaaleista rakennettavien talojen tyyli mikä tahansa, tarvitaan aina paljon kiviä.

Vielä muuta:

- Tässä ei ole tarkoitus antaa kuvaa että hanke etenee mallia "Kaikki ja heti!", josta aina seuraa vääjäämättä pettymys, asian hiipuminen ja hiljalleen kuoppaaminen.
- Pitää nimenomaan edetä keskustelun kautta => sitoutuminen => suunnitelmat => päätös => aloittaminen ja eteneminen kokonaissuunnitelman mukaan.

- Hankeen kuvauksessa on tietty ristiriita: Toisaalta puhutaan kulttuurista, toisaalta tuodaan esiin lapsille suunnattua hobi- ja peikkoidea, jolla ei välttämättä ole niin paljon suomalaisen kulttuurin kanssa tekemistä. Tässä on kuitenkin pidettävä mielessä realistiset tavoitteet: Jotta voimme pitää yllä osaamista, jakaa sitä edelleen, saada ihmiset paikalle, meillä täytyy olla jotakin joka tuo ihmiset paikalle, joka tekee paikan kuuluisaksi. Budjetit ja kulurakenteet ovat sitä realismia johon törmäämme päivittäin, eli yhteisön rahoitus pitää olla kunnossa, jotta voidaan tehdä/luoda sitä mitä halutaan.

Joku raja kyllä pitää vetää: emme myy hömppätuotteita, vaikka lapsille uppoaisi kuinka paljon "hattaraa, kokista ja metrin lakua".

Jos asiaa tarkastelee hieman siitä lähtökohdasta "miten muut asian tekevät", eli:

- Siellä myydään mitä tahansa, paikallisesti tuotettua tai ei.
- 'Hömppälomapäivästä' tulee vanhemmille, jo yhdestäkin vierailusta, suuri lovi lompakkoon, eli asiaa vältetään jos vain mahdollista.
- Paikallisille jää vaan se raha joka perustuu siihen mikä on paikallisesti tuotettua. Kaikki muu raha, jonka he siis maksavat muualle, luo kalliin paikan maineen.
- Laitteet ja investoinnit ovat niin kalliita ostaa/vuokrata että maksamiseen tarvitaan suuria ihmismassoja. Ja suuret ihmismassat toimivat aina ulkona, koska sisätiloja ei ole rakennettu näille. Ja "kivaa tekemistä" on vain hyvällä säällä. Tämä johtaa siihen, että ollaan myynnillisesti ilmojen armoilla. Vrt. Linnanmäki yms.

Kulttuurikylässä kaikki tehdään toisin, eli

- ei tarvita suuria ihmismassoja kun kurseja voidaan pitää 8 - 14 matkailijan ryhmille. Sisätiloissa. Tosin poikkeuksena 'kyläseppä', 'sienillä värjäys' ja 'punamullan ja muiden maalien teko', joka tapahtuu ulkona, mutta katetuissa tiloissa.

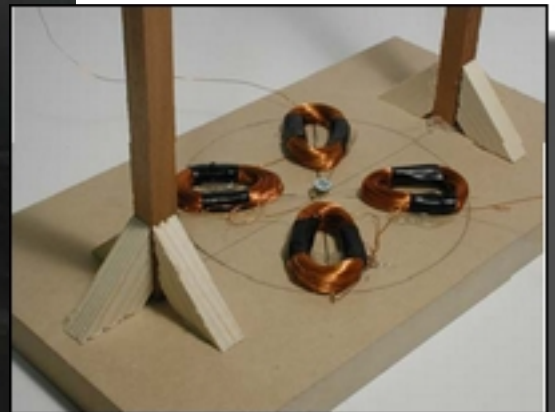
- Jokainen matkailija saa ilmaiseksi käyttöönsä pienen lukollisen tavaransäilytyskaapin ja lapset saavat seikkailla ilmaiseksi peikkometsässä ja "puihin" rakennetuissa (turvallisissa) taloissa, katsella aitauksessa olevia possuja ja lampaita.

Kunhan lapset viihtyvät, niin vanhemmat törmäävät väkisinkin jokaiseen käsityöläiseen ja perheelle tulee myös ennenpitkää nälkä. Ideoita ja tietoa kurseista voidaan kiireettömästi esittää asiakkaille.

- Kun vanhemmat ovat jollain kurssilla, tai huonon sään sattuessa, niin lapset askartelevat 'vertikaalituulimyllyjä' vanhan (hobbyisti)tietäjän opastuksella. (Kyseessä on siis lapsille ja lapsimielisille suunnattu kurssi). Kuvan mukainen tuulimylly sytyttää LED-lampun jos vähänkin tuulee.

Samantyyppisiä, turvallisia kurseja voi kehittää paljon. Vetäjät toimivat yrittäjinä ja maksavat yhteisölle osan tulosta.

"Työpajalla" lapset saavat tehdä erilaisia asioita; hioa, öljytä, maalata, lakata, ruuvailta, kasata yms. Vain vanha tietäjä (vetäjä) saa käyttää vaarallisia laitteita kuten poria jne. Toisaalta tietäjä on tehnyt kaikki sellaiset työt jo ennenkuin lapset tulevat.

Ja kun ei sada, lapset kyllä viihtyvät omatoimisestikin.

- Kaikki rahat tulevat paikallisille toimijoille, yhteisölle sekä kunnalle (ja valtiollekin pitää jotain maksaa.) Mutta ei tarvitse maksaa "tanskalaiselle maailmanpyörälaitetoimittajalle".

- Paikka pysyy maineeltaan edullisena, maanläheisenä ja touthukkaana.

Lapset (meidän parhaat myyntihenkilöt) mankuavat takaisin eikä vanhemmillakaan ole mitään sitä vastaan.

[Ja lapset näkevät pönttökamerasta, netissä, mitä uutta on tullut/mitä uutta luodaan/rakennetaan.]

Merirosvoaihe on myös hyvin kiehtova: seikkailua, romantiikkaa ja aarteenetsintää. Aihetta on helppo työstää lapsille sopivaksi.

Koska kulttuuriväki, jolle tässä kirjoitan, muutenkin ymmärtää mikä vetää muita matkailijasegmenttejä, jätän joitain itsestäänselvyyksiä pois ja keskityn tässä painottamaan joitain asioita ehkä liikaakin.

Luonnonaineista muokkamisen on uus-vanha taidesuuntaus, eikö niin?

Ensinnäkin kaikki tarve-esineet ja laitteet voidaan rakentaa siten, kuten hobbitit ne rakentaisivat.

Ensimmäinen sääntö on, että luonnossa kaikki on pyöreää ja käyrää.

Rakenteissa vältetään tietoisesti yhdeksänkymmenen asteen kulmia.

Kulmia ainakin pyöristetään.

Päreellä saadaan ilmettä.

Reilut lipat pitävät kuistin lumettomana ja sanovat **"Tervetuloa!"**

Kaaret ovat suhteellisen helppo tehdä. Jopa koivusta.

Pajuaita

Olkipaalitalossa on paksut ja helposti muokattavat seinät.

Olkipaalitalon rungon hirret voidaan joko jättää näkyviin tai peittää.

Kyläseppä tekee kaikki raskaiden ovien saranat, takoo talojen parrujen koristeelliset, mutta toimivat kiinnikkeet, ulkovalaisimet jne.

Rakentamiseen käytetään säkkikangasta tapetteina, särmäämätöntä lautaa, jättepuuta (ei myöhemmin näkyvissä), kiviä, olkipaaleja, savi-hiekka-olki-lanta-rappausta, päreitä sekä paksuja parruja. Parrut on tehty liimatusta pienpuusta. Ne ovat siis tapitettuja liimapalkkeja, jolloin niitä on helppo muotoilla vaikkapa kaariksi.

Särmäämätön lauta jne., ovat lähinnä koristeellisia, antaen "rustic"-tuntuman kokonaisuudelle. Suomessahan katon pitää kestää metrin verran jäätä ja lunta.

Kylässä voisi olla useampia tyyli-suuntia edustettuina, joskin muutamat hyviksi (ja edullisiksi) havaitut peruseriaatteet olisivat aina samat. Talot voisivat olla noin 50 - 70 neliometriä. Tosin päätalon, jossa sauna ja kahvila, pitää olla suurempi.

Ja värejähan saa käyttää...

...vaikka maalaisi seinän täyteen valkoisia lintuja.

Mutta pitää portaissa sentään kaiteet olla.

Sisustuksenkin voi tehdä näin. Kukaan ei kiellä, eihän? Metsään vaan sopivia oksia keräämään... Juurista saa myös paljon kaunista aikaiseksi.

Nämä mestariteokset on tehty Riassa. Eiköhän meilläkin osattaisi? Tai ainakin opittaisiin.

Kesälauantaisin voidaan järjestää markkinat/tori joissa kaikki myyjät ovat lähinnä paikallisia maanviljelijöitä jotka myyvät vihanneksia, marjoja jne. Mielellään perinteisissä, vanhan ajan asuissa. [Siis ei mitään laku- tai hattara-myyjiä.] Samalla voidaan pitää luentoja/kursseja 'lisäaineettomasta ruuasta'.

Voidaan pitää vaikkapa "Itämaisten keittiöiden" kursseja. Täytyyhän meillä myös olla: "Toiset kulttuurit esittäytyvät"-juttuja, jotta paikallisillekin on aina tarjota uutta. Illalla voidaan pitää (alkoholittomia) grilli-iltoja.

Miksi käsityöläisten ei tarvitse maksaa vuokraa?

- Käsityöläisten markkinoinnin kannalta on tärkeää että kaikki toiminnot ovat keskittyneet yhteen paikkaan ja näin kaikki toiminnot alueella vahvistavat toisiaan. Eli ihmiset eivät halua, kun ostavat ruokaa, mennä ostamaan leipää yhdestä kaupasta, maitoa toisesta, ja välissä etsiä lihakauppaa. Kauppahalli on parempi paikka.

Siis jos ei halua mennä taajaman ulkopuolelle ostamaan "valmiiksi pakattuja mikrotuotteita" jätti-hyper-centeristä.

- Ensimmäiset pari vuotta tulee kyllä kuhina hiljentymään syksyn tullessa. Jos vuokra otettaisiin käsityöläisiltä, he menisivät syyskussa sinne tekemään työtään, missä he aiemminkin ovat sitä tehneet. Eli käsityöläiskylä tyhjenee ja näinollen ympärivuotinen markkinointi on hankalampaa, (vaikka yritysasiakasryhmille voidaan erilaisia toimintoja markkinoida edelleen.)

- Siksi on järkevämpää laskuttaa vain hankkitujen asiakkaiden ostoista, esim. 20%.

Suomalainen peikkotaulu. Tekijä tuntematon.

Toisaalta, eihän käsityöläisiä myöskään "sidota turpeeseen", mutta niillä käsityöläisillä, jotka ovat kylällä töissä jatkuvasti, on tietysti etulyöntiasema eli saavat automaattisesti pitää työtilansa. Toisaalta on myös kysymys kunkin talon lämmityksestä, eli kysymys polttopuista. Jokin sääntö tähän tulee kehittää.

Kurssit (esimerkkejä):

Kursseja pidettäisiin, suunnilleen samat mitä kansalaisopistoissa yleensä pidetään ja ainakin osittain samojen vetäjien toimesta.

Ei tietenkään kaikkea kerralla vaan pikkuhiljaa lisäten sitä mukaan kun saadaan tekijöitä ja tiloja aikaiseksi:

- kuvataiteet; maalaus, piirtäminen, kiinalainen tussimaalaus, lasi- ja porsliini-maalaus, jne. + lasten vastaavat touhut

- Luis C. Tiffanyn lasinmaalaustekniikka yms. siihen liittyvät työt
- muotoilu; keramiikkatyöt, savityöt + lasten vastaavat touhut
- musiikki; kitaransoitosta kuorolaulantaan
- kädentaidot; huovutus, nukketeatteripaja, ompelukurssi, asustekurssi lapsille ja lapsimielisille, nahkatyöt, kangaspuut
- nikkarointia, kirjansidonta, peikko- ja satuhahmoitaulut, kaisla-intarsia
- kieltenopiskelua; vanhemmat ja lapset. Yhdessä ja erikseen. (Tehdään lasten kanssa juttuja lingvox.com kielikursseille, valokuvataan jne.)
- puutyöt, vene- ja kanootinrakennus, päretyöt, pajuaidanteko.
- perinnerakentaminen ja -historia
- eläkeläisjuttuja (ja muille ryhmille suunnattuja)
- koulujen kevätretkiä, eli kaiken maailman makkaranpaistoa ja peikkometsää turvallisessa miljöössä. (Kokemusta on.)
- tietotekniikkapaja aikuisille ja lapsille, digikuvaus, yms. millä voidaan tehdä tallenteita kaikesta edellisistä

Kun lasten vanhemmat harrastavat, lapset pääsevät vaihtoehtoisesti satumetsään tai työpajalle. Se on eräänlainen joulupukinpaja, mutta hobiitti/peikko sellainen. Lapset voidaan pukea ja maskeerataan pikkupeikoiksi, valokuvata touhuissaan jne, Tehdään aina jotakin projektia ja vaikka kaikkea ei aina saada heti valmiiksi, voivat lapset seurata eri projektien edistymistä netissä; nettilehdestä ja pönttökameran kautta, (ja kinuta vanhemmiltaan matkaa takaisin käsityökylään).

Tero Syvänen ja allekirjoittanut liimaamassa koivua.

Koivupuukaaren liimausta kesällä 2008.

Yhteisöllinen projekti, lähinnä aikuisille:

Tukin sahaukseen käytettävä vaakavannesaha:

http://www.woodweb.com/knowledge_base/Home_built_bandsaw_mill.html

Tällainen on välttämättä rakennettava, vaikkakin pääosa puutavarasta tulisi vaikkapa kunnan sahalta.

Järjestetään puunsahausnäytöksiä (aidattu ja katettu alue, jolloin tätäkin voi harrastaa 'kun sataa').

Aikuiset voivat auttaa 'talkoohengellä' aina uuden tukin paikalleen pyörittämisessä ja valmiin lankun kannossa. Siinä tulee samalla esiteltyä puun ulkokuivaamisen perusperiaatteet.

Lasten leikkimökit ja sellaiset rakennukset tarvitsevat paljon päreitä. Sama periaate kuin vaakavannesahassa yllä.

Pärekone on aika yksinkertainen laite.

Näille pitää jostakin kehittää höyrykone voimalähteeksi.

Kuten aiemmin mainittiin, on selvää että kaikkea ei voi alkaa tekemään heti, vaan pitää ensin päättää mitä halutaan, suunnitella aikataulu jne.

Henkilöesittely:

Riikka Söyring, kolmen valtavan upean pojan äiti, taidemaalari, kirjoittaja, sarjakuvapiirtäjä ja metsätilan emäntä. Toimii hankkeen yhteyshenkilönä ja "Jantusena" Heinävedellä - riikka.soyring@gmail.com

Tero Syvänen, CAD-piirtäjä ja 3D-mallintaja, on erikoistunut kiinankieleen ja kulttuuriin, elettyään ja opiskeltuaan Pekingissä yhteensä 8 vuotta. Muut maat joissa asunut, käynyt koulua ja milloin:

1975 - 1977 Medina, Saudi-Arabia.

1979 - 1982 Dar Es Salaam ja Arusha, Tansania.

1984 - 1986 Tripoli, Libya.

1986 - 1998 Kitwe, Sambia.

tero.syvanen@gmail.com

Henry Björklid, graafisen alan yleismies, viestintä ja tietotekniikka. Työhistoria sisältää enimmäkseen myyntiä, tuontia ja vientiä sekä markkinointia. Erikoistunut matkailuun.

Asunut Venäjällä vuosina 1997 - 2003. Harrastuksena puusepäntyöt ja kielet.

Henry.Finland@gmail.com

044-259 1859

Valentina Moskaleva, Henryn vaimo, syntynyt Vologdan oblastin itänurkassa (n. 1500 km Suomesta), mutta elänyt koko aikuiselämänsä Riiassa, Latviassa, ja Suomessa 5 vuotta. Design-ompelija; kylän kaikki verhot, henkilökunnan asusteet, Satumetsä-kasseja ja lasten peikko- ja merirosvoasusteita.

Matti Koskela, laivainsinööri [esittely myöhemmin]

Matti.Koskela@gmail.com

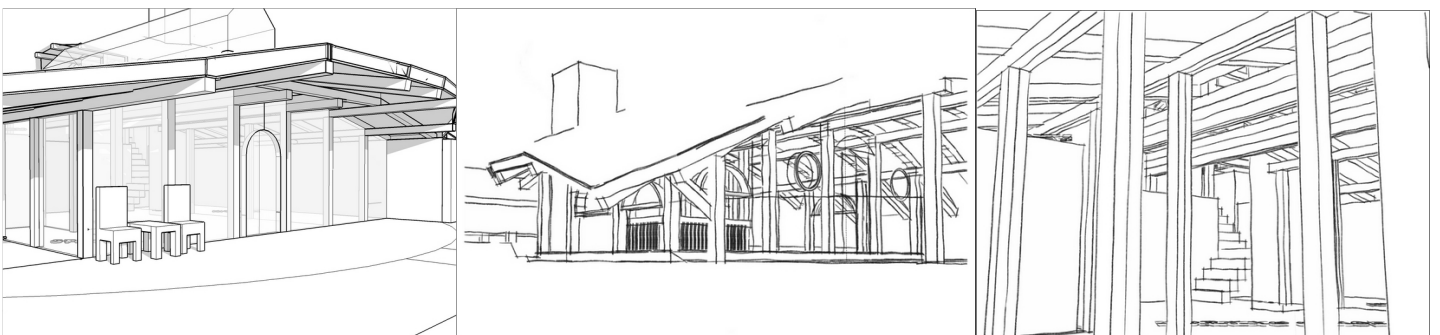
Kaikki asuvat tällä hetkellä Paraisilla, paitsi Riikka Söyring, joka asuu Heinävedellä.

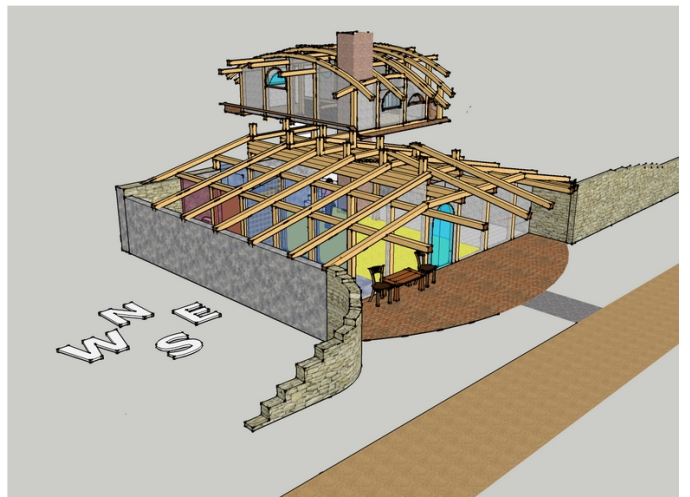
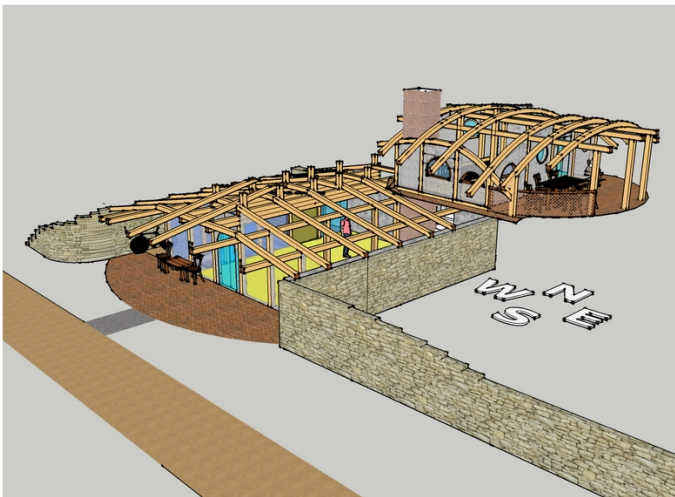
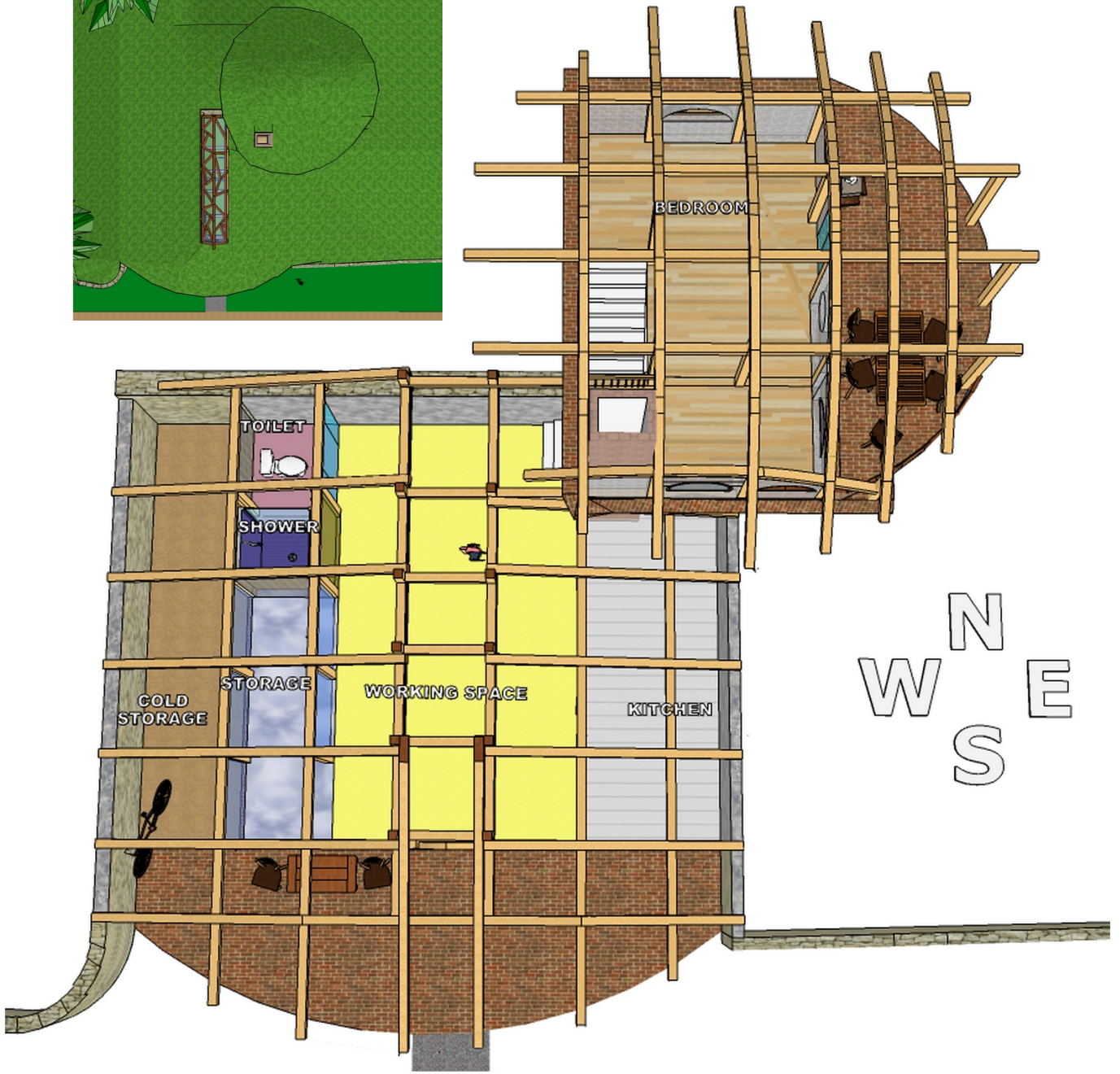
Heti kun aiheesta saadaan päätös joka vakuuttaa meidät siitä, että hankkeemme herättää laajempaa kiinnostusta, eli saamme näin tietoa siitä, mistä paikkakunnasta on kyse, aloitamme aiheeseen liittyvän nettilehden teon. [Lehdestä tulee alussa nelikielinen.]

Asian edetessä, muutamme mielellämme paikkakunnalle tekemään kaikkea tarvittavaa edistääksemme hanketta.

Ohessa vielä Tero Syväsen valmistamia 3D-periaatepiirroksia siitä, miltä näyttää hobiittitalon suomalainen sovellus.

Etsimme ihmisiä, jotka haluavat laatikosta ulos, haluavat luoda uutta ja opetella yhdessä muiden kanssa. Netissä on linkkejä toiminnastamme. Linkkikokoelman sekä tekstiosiot, myös eri kielet, saat meiltä:

provillage2010@gmail.com

6.6. 2009
Henry Björklid

Meidän tiedostoja saa jakaa vapaasti kaikille kiinnostuneille.